

Arrest

nr. 299 296 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en als minderjarige wordt vertegenwoordigd door haar ouders X en X, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 24 september 2022, samen met haar moeder, via de luchthaven van Lissabon het Schengengrondgebied.

1.2. Op 8 november 2022 dient verzoeksters moeder, voor zichzelf en voor verzoekster, aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader. De Belgische referentiepersoon is dus de stiefgrootvader van verzoekster. Op 2 mei 2023

beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zowel wat de moeder als verzoekster betreft, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De in hoofde van verzoekster genomen beslissing is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8/11/2022 werd ingediend door:

Naam: [A.T.]

Voornaam: [T.]

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [2013]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, als stiefkleindochter van de heer [R.G.W.J.] (RR [...]) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van dit hoofdstuk van toepassing zijn op familieleden van een Belg voor zover het de familieleden betreft overeenkomstig art. 40bis, §2, 1° tot 3°.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)' Om als minderjarige, overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° het verblijfsrecht te kunnen genieten dient de referentiepersoon over het recht van bewaring van de minderjarige te beschikken. Zoals immers in art. 40bis §2, 3° staat omschreven Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd: De bloedverwant in neergaande lijn. alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar (...) die hen komen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. '

Uit de wetsbepaling blijkt dus als één van de ouders het minderjarige kind meebrengt naar België en de ouderlijke macht deelt met de andere ouder van de kinderen. die andere ouder daartoe de toestemming moet geven. Aan de aanvraag wordt een toestemming toegevoegd van de vader van de betrokkene, de genaamde [O.D.T.] waarin gesteld wordt dat hij de toelating geeft aan de betrokkene om zich in België te vestigen bij de moeder, op het adres van de stiefgrootvader. De toelating geldt aldus voor de moeder van de betrokkene, de genaamde [A.D.O.T.N.] (RR [...]). Hier wordt een aanvraag ingediend in functie van de stiefgrootvader en uit voorgaande wetsbepaling volgt dat ook een grootouder over het recht van bewaring dient te beschikken. Overeenkomstig art. 372BW hebben de ouders gezamenlijk het recht van bewaring over het kind. Hier in dit geval is dit de moeder. De moeder heeft het verblijfsrecht in België niet verkregen. Haar aanvraag gezinshereniging werd geweigerd. Echter, het feit dat haar verblijfs-situatie in België precair is, doet geen afbreuk aan haar recht van bewaring over de betrokkene. De moeder van de betrokkene verblijft dan wel op hetzelfde adres van de betrokkene en de referentiepersoon, deze samenwoning vormt geen substituut voor een rechterlijke beslissing die het recht van bewaring toekent aan de stiefgrootouder. Als de ouders het recht van bewaring of de voogdij wensen over te dragen aan iemand anders, in casu de stiefgrootvader, dient de beslissing van een rechter in het land van oorsprong, bijkomend door een Belgische rechtbank gehomologeerd te worden (art. 392BW), quod non in casu. De Belgische rechtbank zal beslissen in het belang van het kind. Bij de huidige aanvraag werd dergelijke beslissing van de rechtbank niet voorgelegd. Het recht van bewaring komt dus nog steeds toe aan de moeder van de betrokkene, niet aan de stiefgrootvader.

Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat de aanvraag van het kind gezamenlijk werd gedaan met de aanvraag van de moeder, beiden in functie van referentiepersoon [R.G.W.J.] (RR [...]). Het is dan ook redelijk te stellen dat de moeder en het kind de intentie hebben zich gezamenlijk in België te vestigen. Zoals gesteld, werd de verblijfsaanvraag van de moeder geweigerd. Het kind volgt de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van het minderjarige kind om haar van de moeder te scheiden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij vat haar middel in de synthesesemorie samen als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat er niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over het recht van bewaring over het kind, waardoor de voorwaarden van 40ter, §2, tweede lid, 1° Vw. niet voldaan zijn.

In casu zou niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vw. geweigerd omdat er geen bewijs werd voorgelegd dat de Belgische referentiepersoon die het kind komt vervoegen, haar stiefgrootvader, beschikt over het recht van bewaring.

In een eerste middel voert verzoekster een schending van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° jo. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. aan, alsook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en een schending van de materiële motiveringsplicht en een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Om aan te tonen dat de voorwaarden voor gezinshereniging vervuld zijn werd een volmacht gevoegd bij de aanvraag waarin de vader van het kind, de heer [C.O.D.T.], uitdrukkelijk zijn toestemming geeft dat zijn dochter zou gaan wonen bij haar stiefgrootvader in België. Hiermee doelde hij dan ook op het overdragen van zijn recht op bewaring ten aanzien van de Belgische referentiepersoon.

De verzoekende partijen hebben nooit enige opmerking gekregen, noch bij de aanvraag noch naderhand, dat de door hen voorgelegde volmacht niet volstond. Er is hen nooit gezegd geweest dat zij een specifiek akkoord dienden voor te leggen. Zij wisten dan ook niet dat de aanvraag ipso facto geweigerd zou worden. Van een zorgvuldige overheid kan evenwel verwacht worden dat zij rechtsonderhorigen informeren en uit te leggen hoe zij de door de wet gestelde voorwaarden kunnen vervullen. Het is dan aan de rechtsonderhorige om de concrete voorwaarde te vervullen.

Zoals uiteengezet in het verzoekschrift dient gewezen worden op het recht op bescherming van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Daar de familiale band tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon evident is, is er tussen hen tevens sprake van een afhankelijkheidsrelatie, in die zin dat het kind financieel ten laste is van haar Belgische stiefgrootvader.

In het licht van de verplichtingen in het kader van artikel 8 EVRM dient minstens onderzocht te worden of de bestreden beslissing verzoekenbaar is met het recht op bescherming van het gezinsleven. Dit is in casu

niet het geval, waardoor artikel 8 EVRM wordt geschonden. De verwerende partij dient minstens na te gaan of artikel 8 EVRM gerespecteerd wordt bij het nemen van de bestreden beslissing.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de genomen beslissing op duidelijke wijze worden vermeld. Er wordt toegelicht dat de Belgische referentiepersoon, op grond van artikel 40ter juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dient te beschikken over het recht van bewaring met betrekking tot verzoekster en dat dit in casu niet wordt aangetoond. Verweerder verduidelijkt dat het recht van bewaring over een minderjarig kind normaal wordt gedeeld door de beide ouders en dat in de huidige situatie enkel een toestemming voorligt van verzoeksters vader opdat zij zich, samen met haar moeder, in België mag vestigen op het adres van haar stiefgrootvader. Dit betekent volgens verweerder niet dat het recht van bewaring aan de Belgische stiefgrootvader werd overgedragen. Verweerder benadrukt dat ter zake een rechterlijke beslissing ontbreekt. Bovendien wordt erop gewezen dat ook verzoeksters moeder het verblijfsrecht werd geweigerd en dat het in het belang is van verzoekster om de verblijfssituatie van haar moeder te volgen.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing wordt het middel beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Voor verzoekster werd op 8 november 2022 door haar moeder een aanvraag ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in het kader van een beoogde gezinshereniging met haar Belgische stiefgrootvader. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende, zodat het een zuiver interne situatie betreft. Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur dus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

3.5. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat verzoekster als minderjarige enkel in aanmerking komt voor het beoogde verblijfsrecht in functie van haar Belgische stiefgrootvader voor zover deze laatste over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

3.6. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat de Belgische stiefgrootvader beschikt over een recht van bewaring met betrekking tot verzoekster. De voorgelegde toestemming van de vader opdat verzoekster zich, samen met haar moeder, in België mag vestigen op het adres van haar stiefgrootvader kan volgens verweerder niet worden gelijkgesteld met een overdracht van het recht van bewaring van de vader aan de Belgische stiefgrootvader. Hiervoor is volgens verweerder een rechterlijke beslissing vereist, die niet voorligt.

3.7. Verzoekster weerlegt de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing niet.

In dit verband wijst de Raad er op dat in situaties waarin de betrokkene niet de Belgische nationaliteit heeft, krachtens artikel 35, § 1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht *“(h)et ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996”.* Artikel 17 van dit Verdrag, goedgekeurd bij wet van 5 mei 2014 (inwerkingtreding 1 september 2014), luidt als volgt: *“De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de*

gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.”

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat in casu toepassing moet worden gemaakt van het Belgisch recht aangezien verzoekster haar gewone verblijfplaats in België had op het moment dat de uitoefening van het ouderlijk gezag werd ingeroepen.

Het recht van bewaring is een onderdeel van het ouderlijk gezag; het heeft een ruimere invulling dan alleen de materiële bewaring van het kind en betreft ook het recht van opvoeding. Het recht van de uitoefening van het ouderlijk gezag wordt omschreven in de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, meer bepaald in de artikelen 373 en 374. Uit voormelde bepalingen volgt dat in beginsel het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders en dat de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag enkel kan worden gewijzigd via een gerechtelijke beslissing.

Het is niet betwist dat verzoekster geen gerechtelijke beslissing kan voorleggen die het recht van bewaring overdraagt aan de Belgische stiefgrootvader.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het betoog van verzoekster dat haar vader met zijn “*volmacht*” wel degelijk beoogde zijn recht op bewaring over te dragen aan de Belgische stiefgrootvader ook geen steun vindt in het betreffende stuk. In dit stuk kan immers enkel worden gelezen als volgt:

“Toelating om te verblijven in het buitenland

Ik, [C.O.T.], drager van het paspoort [...], woonachtig in [...] geef de toelating aan mijn dochter [T.A.T.] geboren op [2013], drager van het Braziliaans paspoort [...] om te verblijven in [...], België, vergezeld van haar moeder, [N.A.D.O.A.], Braziliaanse, drager van het Braziliaans paspoort [...] voor onbepaalde tijd.”

3.8. Verzoekster voert verder aan dat zij er niet op werd gewezen dat het door haar bij de aanvraag voorgelegde stuk niet volstond als bewijs dat de stiefgrootvader beschikt over het recht van bewaring en dat hiervoor een rechterlijke beslissing moet voorliggen. Zij stelt dat van een zorgvuldige overheid mag worden verwacht dat zij rechtsonderhorigen informeert en hen uitlegt hoe zij de door de wet gestelde voorwaarden kunnen vervullen. Zij betoogt dat verweerder op dit punt in gebreke is gebleven.

In dit verband moet evenwel worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechts-onderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Verzoekster betwist op zich niet dat zij ervan op de hoogte was dat zij het bewijs diende te leveren dat haar Belgische stiefgrootvader beschikt over het recht van bewaring. Deze voorwaarde voor de gezinshereniging staat ook duidelijk te lezen in de relevante wetsbepalingen waarop verzoekster zich beriep. Er moet worden aangenomen dat verzoekster de mogelijkheid had ter zake alle volgens haar nuttige stukken voor te leggen en het kwam haar of haar wettelijk vertegenwoordigers toe te beoordelen welke stukken volgens hen ter zake dienstig zijn. Er mocht van hen worden verwacht dat zij zich zouden bekwamen in de door hen opgestarte verblijfsprocedure(s). Dat verweerder onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoekster of haar wettelijk vertegenwoordigers voor het nemen van de bestreden beslissing niet te contacteren om erop te wijzen dat zij niet de nodige stukken hadden voorgelegd, blijkt dan ook niet.

3.9. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat een schending van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster wijst op een gezinsleven met haar Belgische stiefgrootvader. Zij stelt financieel van hem afhankelijk te zijn.

De Raad benadrukt dat de toets aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ter zake kan ook worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 123/2013 waarin werd overwogen:

“B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”

Zoals reeds eerder gesteld, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat het recht van bewaring, als onderdeel van het ouderlijk gezag, nog steeds berust bij de ouders en dit niet is overgedragen aan de Belgische stiefgrootvader. Er is dus niet voldaan aan de door de wetgever gestelde voorwaarden voor de gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wees verweerder er in zijn beslissing op dat ook verzoeksters moeder de gevraagde gezinshereniging met dezelfde Belgische referentiepersoon werd geweigerd. Uit de bij de Raad voorliggende stukken blijkt dat dit het geval is, omdat zij niet kon aantonen dat zij (en in het verlengde hiervan verzoekster) daadwerkelijk ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon. Het door verzoeksters moeder tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest van 21 december 2023 met nr. 299 295. Verweerder heeft in de bestreden beslissing in alle redelijkheid kunnen oordelen dat het in het belang is van verzoekster dat zij verblijfsrechtelijk de situatie volgt van haar moeder. Dit wordt ook niet betwist door verzoekster.

In de gegeven omstandigheden toont verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

3.11. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS